

Verhalen van Alles of Niets

“Ik haat het dat we in deze wereld genoeg middelen hebben om iedereen te helpen, maar we doen het niet. Als we iets moeten opofferen, is het zeuren.”

4 Ilgun

In dit deel het verhaal van Ilgun. Ilgun heet eigenlijk anders, ze wil liever anoniem blijven. Dan kan ze opener zijn, zegt ze. Ilgun woont samen met haar 14-jarige kat Tommy in de wijk Geitenkamp in Arnhem. Op een appartement op de eerste verdieping. Ze vertelt over haar jeugd en hoe de plek waar haar wiegje stond van invloed is geweest op haar leven.

De cijfers van armoede stijgen, terwijl de zakken in Nederland zo diep zijn. Stormkamer wil het daarover hebben. Wat doet bestaansonzekerheid, of armoede, met een mens? Hoe zit het met kansenongelijkheid? En wat is het effect daarvan op hoe wij met elkaar samenleven?

Hoe zou je jouw jeugd omschrijven?

Wij woonden in een oude flat in Arnhem. Mijn ouders waren heel jong getrouwd, ze waren nog kinderen toen ze kinderen kregen. Mijn vader werkte af en toe en mijn moeder had een uitkering. Er waren thuis geen regels en er werd veel geschreeuwd. Mijn moeder was ziek, ze leed aan schizofrenie. Dat is nu al gestigmatiseerd, laat staan 30 jaar geleden. Mensen begrepen het niet. Uiteindelijk heeft mijn vader ons verlaten. Vanaf mijn twaalfde zag ik hem misschien één keer in de zes maanden. Het merendeel van de tijd heeft mijn moeder mij en mijn oudere broer alleen opgevoed, voor zover ze daartoe in staat was. Als ze zich goed voelde, had ze aandacht voor ons, maar je kunt wel zeggen dat er sprake was van verwaarlozing.

Op welk moment beseftte je dat het niet bij iedereen thuis zo was?

Ik wist dat mijn familie een beetje ‘fucked-up’ was, ik wist alleen niet hoe erg. Tot ik in therapie ging en ik verhalen van anderen hoorde. Toen beseftte ik dat ik iets gemist had. Het is niet geld dat belangrijk is, maar stabiliteit. Een ouder die je knuffelt, die er voor je is en je uitlegt hoe de wereld in elkaar zit. Dat hebben mijn broer en ik alleen moeten doen. Ik was jaloers op de problemen van anderen en dacht: ‘Mag ik jouw probleem hebben, daar kan ik wel iets mee.’

Kun je een moment in je leven beschrijven dat je het gevoel had dat je een kans kreeg? Toen ik havo advies kreeg. Ik dacht: ‘havo leidt naar hbo en hbo leidt naar geld, een goede baan en vrijheid.’ Ik ben Bedrijfskunde gaan studeren en heb dat acht jaar volgehouden. Tot ik ging afstuderen, toen meldde ik me ziek. Nu snap ik waarom ik het niet vol kon houden, maar toen snapte ik dat niet. Ik kwam in een depressie. Ik wilde het zo graag, maar mijn hoofd werkte niet mee. Je kunt nog zo gemotiveerd zijn, als je ziek bent, houdt het op. Ik snapte niet dat ik ziek was. Mijn moeder is ziek. Ik was gewoon lui.

Was je de regie over je leven kwijt?

Ik heb ooit een professor horen zeggen: ‘Of je nou havo, vwo of gymnasium doet, twintig procent is intelligentie en tachtig procent wordt gevormd door de omgeving waar je vandaan komt’. Je omgeving heeft invloed op waar je belandt, dat heeft niets met jou te maken. Als mijn vader en moeder in Turkije waren gebleven, had mijn leven er waarschijnlijk heel anders uitgezien. Het is een geluk dat ze naar Nederland zijn gekomen en dat Nederland een zorgsysteem heeft. Dat hebben niet alle landen. Aan de ene kant ben ik ze dankbaar en aan de andere kant voelt het zo machteloos. Je hebt het leven niet altijd in de hand.

Wat is jouw wens?

Ik wens dat iedereen kan doen wat die wil. Dat is voor mij succes. En dat er een basisinkomen komt voor iedereen, zodat niemand zich zorgen hoeft te maken over geld. Ik haat het dat we in deze wereld genoeg middelen hebben om iedereen te helpen, maar we doen het niet. Laten we eerlijk zijn, als we iets moeten opofferen, is het zeuren. Ik doe er zelf ook aan mee.

**De Ontmoeting tussen Alles of Niets
Vanaf september in het theater**

Stormkamer